

[Grünbaum.]

sådan, at de institutioner, der har med dette at gøre, dvs. banker og sparekasser, ganske åbenlyst reklamerer over for deres klientel med, at man kan gøre det på den og den måde. Der holdes foredrag, oven i købet med lysbilledfremvisning, om, hvorledes man bærer sig ad. Man tegner disse forsikringer, ophæver dem igen, når der er gået 2 år, og så tegner man med det samme nogle nye. Nu bliver det altså 5 år i stedet for.

Det, som virkelig ville batte noget, var at fastsætte en virkelig høj afgift eller gøre, som man gør ved annuitetsforsikringerne, hvor lovforslaget går ud på, at man ud over afgiften skal betale en tillægsskat, således at man ikke opnår nogen skattefordel, hvis man ophæver dem i utide. Det synes jeg er helt rigtigt og logisk, og det var også det, som den kommission, der havde renteforsikringsloven til behandling, i sin tid foreslog. Men man foreslog da rigtignok samtidig, at dette også skulle gælde for indekstrakterne.

Desværre fulgte regeringen ikke det forslag. Den kunne dog have sat procenten op, som vi foreslog ved første behandling, så meget mere som det har vist sig under udvalgets behandling af denne sag, at finansministeriet og finansministeren har kunnet give os nogle nye oplysninger. Da lovforslaget blev fremsat i sin tid, den 7. oktober, stod der i bemærkningerne, at når man var nået til de 35 pct., hang det sammen med, at de 35 pct. så nogenlunde svarede til proportionalstrækket. Det var simpelt hen begrundelsen for, at man satte 35 pct. Nu er der jo gået nogen tid siden, og der er kommet friskere tal frem fra finansministeriet i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om særlig indkomst, og nu viser det sig, at den gennemsnitlige beskatning på proportionalstrækket er 39,3 pct., altså lige ved de 40 pct.

Nu skulle man så tro ud fra en rent saglig indstilling og ud fra de forudsætninger, som finansministeren — ganske vist den tidligere finansminister — selv har lagt til grund for sit forslag her over for folketinget, at dette måtte føre til en revision på dette punkt, så man sagde: ja vel, nu har det altså vist sig, at den gennemsnitlige beskatningsprocent på proportionalstrækket ligger ved de 40

pct., og ud fra disse forudsætninger bør det være 40 pct. Men det har vi ikke engang kunnet få regeringspartierne til at gå ind i en realitetsdrøftelse af. Der har været en blank afvisning. Ja, jeg skal da ikke skjule, at udvalgets formand har søgt at komme igennem med noget i den retning, men det var altså håbløst.

Dér står vi så i dag. Det, man her skal drøfte ved anden behandling, er uændret en 35 pct.s afgift, som altså ligger 4-5 pct. under den laveste gennemsnitsbeskatning her i landet. Det er noget svært at se, at man med dette lovforslag overhovedet har nogen mulighed for at bremse den, som vi vist alle er enige om, uheldige trafik, der foregår med indekstrakterne i særdeleshed.

Jeg vil her gerne understrege, at det, det drejer sig om, er, at man skal komme misbruket til livs ved ophævelse i utide. Det er jo ikke tanken, at man med disse ændringer vil ramme de mennesker, som har tegnet indekstrakter eller andre forsikringsordninger, der løber videre, og som ikke bryder selve formålet med tegningen af disse, nemlig at skaffe sig en pension til sin tid. De bliver ikke ramt. Det, det drejer sig om, er at gøre noget ved ophævelserne i utide, i særdeleshed hvor der er tale om en spekulation. Men vi får altså fortsat skattespekulationsmulighederne både med indekstrakterne og med annuitetsforsikringerne.

For annuitetsforsikringernes vedkommende ligger det sådan, at hvis man har magt over det, kan man indrette den indtægt, man har i det pågældende år, hvor man vil ophæve dem, så man i nogen grad kan slippe uden om tillægsskatten. Det var derfor, jeg ved første behandling sagde, at man også af den grund burde forhøje afgiften på annuitetsforsikringerne. Vi har derfor stillet ændringsforslag om, at de 35 pct. bliver forhøjet til 40 pct., og vi har stillet ændringsforslag om tillægsskat, der også skal gælde for indekstrakterne.

Vi har også forgæves søgt at få regeringspartierne til i hvert fald at gå med til at sætte en overgrænse for det årlige beløb, der med skattebegunstigelse kan indbetales på annuitetsforsikringerne. Den tidligere finansminister var meget opmærksom på netop det problem. Jeg mener, at han her fra folketingets talerstol engang nævnte et eksempel på en indbetaling på 1 mill. kr. på